

Arrest

nr. 305 006 van 18 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16 / 4ème / étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 28 maart 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 mei 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit, ben je Pashai van etnische origine en soennitisch moslim. Je werd geboren in het jaar 1384 (2005) in het dorp Amla, gelegen in het district Dara-e-Nur in de provincie Nangarhar. Je ging drie jaren naar school maar stopte omdat je geen interesse had. Ook ging je zo'n zes of zeven jaren naar de madrassa of Koranles in de grote moskee van Amla. Je hebt vier jongere broers en één jongere zus. Nadat je vader met je moeder trouwde ging hij bij de overheid werken om geld te verdienen. Eerst werkte hij bij de Nationale Politie in Jalalabad, waar hij opleiding van de Amerikanen kreeg. Daarna ging hij over naar het antidrugsdepartement in Kaboel, en werkte hij onder meer in Helmand en Kunduz, opnieuw samen met Amerikanen. Vervolgens maakte je vader de overstap naar het Nationale Leger. Je weet niet precies welke rang hij had bij het leger, maar je moeder vertelde je wel dat hij de leiding had over 26 personen. Zelf wist je helemaal niet dat je vader voor de overheid werkte, totdat jullie problemen met de taliban kregen.

Zo'n zes maanden voor de machtsovername door de taliban (die plaatsvond in augustus 2021) stierf iemand van jouw dorp, genaamd H., tijdens zijn werk voor het leger. Je vader kwam in zijn uniform met het lichaam van deze persoon naar het dorp om hem te begraven, waardoor iedereen, alsook de taliban, te weten kwam dat je vader voor de overheid werkte. Twee dagen later ging je naar de madrassa waar je leerkracht, Qari D.M., je zei dat je vader gezien was bij de begrafenis van H. en dat hij voor de Amerikanen en ongelovigen werkte. Ook vroeg hij je om tegen je vader te zeggen dat hij met zijn werk moest stoppen en samen met de taliban moest werken. Toen je thuiskwam vertelde je alles aan je moeder waarop zij je vader inlichtte. Je vader weigerde echter om met de taliban te gaan samenwerken, en je moeder zei dat je met de madrassa moest stoppen. Hierna bleef je thuis en liet je moeder je niet vaak naar buiten gaan. Een week later ging je toch even naar buiten en werd je in de buurt van jouw huis aangesproken door Qari D.M.. Hij zei je opnieuw om tegen je vader te zeggen dat hij zijn werk voor de Amerikanen moest stoppen en met de taliban moest samenwerken, waarna hij je ook door elkaar schudde. Opnieuw vertelde jij dit aan je moeder waarop zij wederom je vader inlichtte, die op zijn beurt herhaalde dat hij nooit naar de taliban zou gaan. Hierna bleef je weer thuis totdat je tien dagen later onbewust opnieuw naar buiten ging en wederom aangesproken werd door Qari D.M.. Hij herhaalde dat je vader voor de overheid en Amerikanen werkte en dreigde er bovendien mee om jou mee te nemen zodat jij voor de taliban kon werken indien je vader dit niet zou doen. Ook sloeg hij je, waarna je naar huis ging en alles aan je moeder vertelde. Je werd ziek, want door de schrik had je koorts gekregen, en kon niet veel doen. Je moeder lichtte je vader deze keer niet in, omdat ze wist dat hij de eis van de taliban niet zou inwilligen. Een paar dagen later belde je moeder naar haar broer (jouw oom S.) die in de Verenigde Staten leeft en vertelde ze hem over de problemen met de taliban. Omdat je oom medelijden had regelde hij je reis met een smokkelaar en stuurde hij je naar Europa.

Via Jalalabad reisde je naar Kaboel en Nimroz, van waaruit je verder via Balochistan en Iran trok. Na negentien dagen kwam je aan in Turkije, waar je er niet meteen in slaagde om verder naar Griekenland te gaan. Je moest er werken om geld te verzamelen en tijdens je zesde maand in Turkije vernam je via Facebook dat de taliban de macht hadden overgenomen in Afghanistan. Een week later belde je moeder je en vertelde ze dat je vader na de machtsovername naar huis was gekomen en werd meegenomen door de taliban. Na ongeveer een jaar in Turkije trok je verder naar Servië waar je drie maanden in een opvangcentrum bleef. Via Roemenië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk bereikte je uiteindelijk België, waar je op 28 maart 2022 een verzoek op internationale bescherming indiende.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban.

Ter ondersteuning van dit verzoek leg je volgende foto's of kopieën van documenten neer: een aantal badges van het werk van je vader, een opleidingscertificaat van je vader, de taskara of het Afghaanse identiteitsbewijs van je vader en enkele foto's van je vader tijdens zijn werk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in jouw hoofd geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de

EUAA **Country** **Guidance** **Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader verschillende jaren voor de Afghaanse overheid werkte en één week na de val van de regering (in augustus 2021) werd meegenomen en gedood door de taliban (CGVS p.3, 7-8).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over je vaders problemen met de taliban. Zo stelde je onder meer dat iemand van jouw dorp, genaamd H., net zoals jouw vader in het leger diende en dat hij overleed tijdens zijn werk. Je vader kwam mee met het lichaam van deze persoon naar het dorp, en keerde na de begrafenis terug naar zijn werk. Omdat je vader destijds zijn uniform droeg, werd hij herkend en kwam iedereen te weten dat hij voor de overheid werkte (CGVS p.11, 16-17). Het is echter niet aannemelijk dat je vader, die reeds jaren voor de overheid werkte en wiens job al die tijd een geheim was, zelfs voor jou (CGVS p.10-11), plots in uniform naar jullie dorp zou komen om een overleden collega terug te brengen en te begraven. De verklaring dat de overheid hem destijds misschien heeft bevolen om zijn uniform te dragen (CGVS p.16) kan hierbij allesbehalve overtuigen. De bittere strijd tussen de taliban en de overheid was immers al decennia aan de gang, en dat de overheid van haar medewerkers zou eisen om zich voor een begrafenis in uniform naar talibangebied te begeven, hetgeen hen enorm kwetsbaar maakt en ernstige risico's inhoudt, is quasi te gek voor woorden. Daarbij was je kennis over de dorpsgenoot wiens lichaam teruggebracht werd door je vader enigszins beperkt. Zo kon je wel situeren waar hij woonde maar stelde je geen verdere informatie over hem te hebben. Je weet niet wat hij juist deed bij het leger, waar hij doodgeschoten werd door de taliban, en of er nog andere doden vielen bij die schietpartij (CGVS p.15-16). Zelfs of hij een gezin en kinderen had is je volledig onbekend (CGVS p.23). Ook is het merkwaardig dat je zelf niet wist dat je vader naar het dorp kwam om deze persoon te begraven. Je vernam dit naar eigen zeggen immers pas twee dagen later toen je naar de madrassa ging en de Qari je er daar over aansprak (CGVS p.17). Dat de begrafenis van H. en het feit dat je vader hierbij aanwezig was volledig aan je voorbij gingen terwijl je zelf wel aanwezig was in het dorp, is minstens bedenkelijk.

Daarnaast kunnen ook een aantal opmerkingen gemaakt worden over hoe de taliban je vader vervolgens zou benaderd hebben, alsook hoe je vader hierop reageerde. Je verklaarde hierover immers dat de Qari van de madrassa tegen jou zei dat je vader voor de Amerikanen werkte, dat hij hiermee moest stoppen en samen met de taliban moest werken. Hij vroeg je om die boodschap aan je vader te geven, waarna je dit meteen aan je moeder vertelde en zij diezelfde dag naar je vader belde (CGVS p.17-18). Om welke reden de taliban wilde dat je vader met hen zou samenwerken is echter geheel onduidelijk. Meer nog, zelfs het loutere gegeven dat de taliban zou willen samenwerken met je vader, iemand die jarenlang voor verschillende departementen van de Afghaanse politie en het leger werkte en in principe volledig onbetrouwbaar was, is geheel onaannemelijk. Wat er ook van zij, dat je vader deze vraag eenvoudigweg weigerde en zei dat hij altijd de overheid zou blijven dienen is evenzeer twijfelachtig, net zoals het gegeven dat je hierna niet meer naar de madrassa mocht gaan (CGVS p.14, 18). Dat je vader en moeder dachten dat de problemen op deze manier mogelijks wel opgelost zouden raken, valt immers moeilijk te geloven. Bovendien verklaarde je dat je hierna "altijd" thuisbleef maar één week later toch "even" naar buiten ging om te spelen en toen ook meteen de Qari van je madrassa tegenkwam (CGVS p.18). Hij herhaalde de boodschap die hij je eerder in de madrassa had gegeven en schudde je door elkaar, waarna je naar huis ging en dit opnieuw aan je moeder vertelde (CGVS p.19). Je moeder zou hierna wederom naar je vader gebeld hebben, die, ook wederom, zei dat hij nooit bij de taliban zou gaan (CGVS p.19). Het hoeft eigenlijk geen betoog dat deze gang van zaken weinig overtuigend is, net zoals de verklaring dat je tien dagen later opnieuw buiten was, hier en daar wandelde, en de Qari opnieuw achter je aankwam (CGVS p.19). Gevraagd om welke reden je toen (opnieuw) naar buiten ging stelde je op bevreedende wijze: "Ik was nog een kind, ..., ik heb deze dingen nooit opgemerkt. Wij speelden altijd thuis en dan opeens gingen wij onopgemerkt naar buiten." (CGVS p.19). Nochtans mocht je niet naar buiten van je moeder, en de uitleg dat je "onbewust" naar buiten zou zijn gegaan kan niet worden gevolgd. Daarenboven kan hierbij gewezen worden op het feit dat je destijds reeds zo'n vijftien of zelfs vijftien en half jaar oud zou geweest zijn. Deze zaken speelden zich volgens jou immers af kort voor je vertrek, hetgeen je enerzijds in november 2020 (CGVS p.5) en anderzijds zo'n zes maanden voor de machtsvername (CGVS p.21) situeerde. Dat je op dergelijke leeftijd nog "onbewust" naar buiten zou gaan, is ronduit onaannemelijk. Daarbij kwam jij reeds na de begrafenis van H. te weten dat je vader voor de overheid werkte (CGVS p.11), en had de Qari van de madrassa je reeds twee maal duidelijk laten verstaan dat de taliban wilde dat je vader zijn werk zou stopzetten, waarbij hij je de laatste keer zelfs door elkaar schudde (CGVS p.14-15, 18-19). Je was je met andere woorden wel degelijk bewust van de situatie en omstandigheden, en bevestigde ook later tijdens het onderhoud overigens expliciet dat je destijds "groot genoeg was" en "wist dat er iets aan de hand was" (CGVS p.22), waardoor deze gang van zaken verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van je relaas.

Voorts lijkt het wel bijzonder toeval dat je destijds opnieuw dezelfde Qari van de madrassa tegenkwam, die je opnieuw aansprak over het werk van je vader, met als enige verschil dat hij deze keer ook zei dat jij met de taliban zou moeten werken indien je vader dit zou blijven weigeren (CGVS p.19-20). Ook zou hij je destijds geslagen hebben en dit terwijl je nog heel kinds en klein was, waarna je door de schrik koorts kreeg (CGVS p.20). Nog frappanter is echter je bewering dat je moeder je vader hierna niet eens meer inlichtte over je derde confrontatie met de Qari, "omdat ze wist dat je vader niets zou doen" (CGVS p.20). Immers, hoewel het begrijpelijk is dat je vader zijn werk voor de overheid niet meteen wilde stopzetten en zeker niet met de taliban wilde gaan samenwerken, hoeven deze twee zaken niet uit te sluiten dat je vader andere maatregelen kon nemen om dit probleem op te lossen of je veiligheid te garanderen. Dat je moeder eenvoudigweg besloot om hem niet meer in te lichten over de evolutie van de zaak, houdt dan ook geen enkele steek. Hetzelfde geldt voor het geven dat je moeder ook je oom pas een paar dagen later inlichtte over je problemen met de taliban. De uitleg dat je koorts had en ziek was biedt hierbij geen soelaas. De Qari had er immers net mee gedreigd dat de taliban je zou meenemen om voor hen te werken indien je vader dit zou blijven weigeren (CGVS p.20), waardoor niet ingezien kan worden om welke reden je moeder nog enkele dagen zou wachten met het zoeken van (andere) hulp. Bovendien verklaarde je dat je moeder enkel je (maternale) oom die in de Verenigde Staten leeft inlichtte, hetgeen evenmin aannemelijk is daar ze nog een andere broer heeft die net zoals jullie in het dorp Amla woonde (CGVS p.21). Wanneer je hiermee geconfronteerd werd stelde je plots dat het mogelijk is dat je moeder hem eveneens informeerde maar dat je hiervan niet op de hoogte bent (CGVS p.21), wat echter evenmin kan overtuigen, net zoals de verklaring dat je niet weet of je moeder bijvoorbeeld ook je grootouders inlichtte. Zelfs of je moeder je eigen vader verwittigde van (en voor) je vertrek, weet je vreemd genoeg niet (CGVS p.23). Het is echter bijzonder onwaarschijnlijk dat jouw moeder de beslissing om je uit de regio te laten vertrekken zonder ook maar enig overleg met of medeweten van je vader zou genomen hebben, en dat jij hiervan ook niet op de hoogte zou geweest zijn.

Bijkomstig kan nog opgemerkt worden dat het niet geloofwaardig is dat je nooit met je moeder over het werk van je vader zou gesproken hebben nadat de Qari je vertelde dat je vader voor de Amerikanen of de overheid werkte. De uitleg dat je toen groot genoeg was om zelf die dingen te bepalen en dat je wist dat er iets aan de hand was toen je moeder je zei om niet meer naar de madrassa te gaan (CGVS p.22) kan hierbij niet overtuigen. Je wist immers tot dat ogenblik helemaal niets over de job(s) van je vader en werd altijd gezegd dat hij ergens in een fabriek in Kabul werkte (CGVS p.11,12). Dat je je moeder na de beschuldigingen van de Qari dan ook niet eens vroeg of dit wel klopte is een zoveelste vaststelling die je asielrelaas verder ondermijnt. Daarbij is het enigszins merkwaardig dat je je dorp probleemloos kon verlaten terwijl je voordien drie maal meteen de Qari tegenkwam wanneer je slechts enkele passen buiten je huis had gezet en de taliban jou intussen naar eigen zeggen viseerde in plaats van je vader (zie supra). Zelfs je grootvader kon afscheid van je komen nemen bij de verharde weg waar ook de Qari je eerder aansprak (CGVS p.18, 19, 24), hetgeen allemaal bijzonder weinig plausibel is. Ook wanneer je gevraagd werd naar de situatie voor je familie in Afghanistan na je vertrek verbaasde je antwoord. Zo zei je immers dat er geen problemen waren, dat het heel normaal is voor vrouwen om altijd thuis te blijven en dat "de rest van de kinderen" nooit naar buiten ging (CGVS p.25). Je familie had blijkbaar geen problemen meer met de taliban noch met de Qari van de madrassa na je vertrek, en er was, zover jij weet, zelfs geen sprake van enig contact (CGVS p.25-26). Dat de taliban eerst je vader en vervolgens ook jou zouden viseren, om hier na jouw vertrek eenvoudigweg mee te stoppen, is niet aannemelijk. Je vader zette zijn werk immers gewoon voort na jouw vertrek (CGVS p.25), waardoor hij in feite nog steeds niet deed wat de taliban had gevraagd. Nog frappanter is echter de verklaring dat je vader na de machtsovername door de taliban, die slechts enkele maanden later plaatsvond, gewoon thuiskwam en zelfs ging bidden in de moskee van het dorp, waarna hij vervolgens werd opgepakt door de taliban (CGVS p.8). Indien de taliban immers werkelijk op de hoogte was van het werk van je vader, hem meermaals (via jou, in het dorp) had gevraagd om hiermee te stoppen en samen met hen te werken, is het allesbehalve logisch dat je vader na de val van de regering gewoon weer naar huis zou gekeerd zijn. Gevraagd of er nog andere mensen in jouw dorp werden opgepakt behalve je vader, stelde je bovendien dat dit niet het geval was omdat "die mensen op tijd waren weggelopen", maar je vader daarentegen dacht dat er niets zou gebeuren en "dat alles normaal was" (CGVS p.8). Het hoeft eveneens geen betoog dat deze verklaringen volkomen ongeloofwaardig en zelfs weinig ernstig te noemen zijn.

Daarbovenop is het evenmin aannemelijk dat je moeder na de ontvoering van je vader twee keer naar het districtshuis zou gegaan zijn om informatie over hem te vragen. Je vader had immers problemen met de taliban, werd na de machtsovername ontvoerd door de taliban, en het districtshuis was destijds eveneens in handen van diezelfde taliban (CGVS p.26). Wat je moeder bezielde om toch naar daar te trekken is dan ook een raadsel, en daarbij riskeerde ze zichzelf en haar familie hierdoor alleen maar meer problemen op de hals te halen. Dat je moeder als vrouw alleen naar het districtshuis trok, en dit onder algemene talibanheerschappij waar de bewegingsvrijheid van vrouwen sowieso enorm beperkt is, terwijl ze hiervoor evenzeer beroep had kunnen doen op je grootvader of maternale oom (CGVS p.26), doet alleen maar verder afbreuk aan je asielmotieven. De bewering dat je moeder, nadat ze de eerste maal werd buiten gegooid, nog een tweede maal terugkeerde en werd vernederd en geslagen, maakt dit alles nog ongeloofwaardiger. Ook de verklaring dat je moeder alleen thuis bleef wonen na de ontvoering van je vader, en pas zo'n half jaar later bij je grootvader (haar eigen vader) ging wonen (CGVS p.6), is niet aannemelijk. De uitleg dat je moeder weigerde om te verhuizen zonder de toestemming van je vader, en hier pas mee instemde nadat ze van de

taliban vernam dat ze hem hadden gedood (CGVS p.6-7), houdt hierbij weinig steek. Er kan immers niet ingezien worden dat een tijdelijke verhuis van je moeder naar het huis van je grootvader (haar eigen vader) een probleem gevormd zou hebben voor jouw vader. Integendeel, in afwezigheid van een mannelijk gezinshoofd is het zowat de norm in Afghanistan dat een vrouw en haar kinderen, al dan niet tijdelijk, onder voogdij van een ander mannelijk familielid genomen worden.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat je bij het indienen van jouw verzoek om internationale bescherming niet vermeldde dat je vader werd meegenomen door de taliban (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling d.d.28.03.2022 p.3, 4). Nochtans verklaarde je dat je reeds toen je in Turkije was van je moeder te horen kreeg dat je vader ontvoerd werd (CGVS p.25). Geconfronteerd met deze bevinding stelde je "dat ze jou daar niet veel gevraagd hebben", "je alleen vroegen over je problemen", en dat jij vertelde dat je vader werkte en jullie wegens zijn werk problemen hebben gehad. Ook duurde dit interview volgens jou slechts zo'n vijftien minuten (CGVS p.26). Gelet op deze verklaringen kan echter niet worden ingezien om welke reden je de ontvoering van je vader destijds niet zou hebben kunnen vermelden. Ook al vond deze pas na je vertrek plaats betreft dit immers één van de meest cruciale elementen doorheen je beweerde problemen met de taliban, hetgeen alweer veelzeggend is over de geloofwaardigheid van je relaas.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over zowel de vervolging als de huidige situatie en de verblijfplaats van jouw vader, toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jou bevindt niet aan.

Wat jouw eigen situatie betreft, kan nog worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan jouw asielaanvraag, zodat je noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van je verzoek kunnen de beoordeling omtrent je nood aan internationale bescherming niet wijzigen. Dit betreffen immers allen stukken gerelateerd aan het (voormalige) werk van je vader die echter de beweerde problemen met de taliban niet kunnen aantonen. Bovendien gaat het eveneens om kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, en staat de familieband tussen jou en de persoon afgebeeld en vermeld op deze documenten geenszins vast.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te

tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder registratie te houden met

mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEd registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dara-e-Nur (district), Nangarhar (provincie), Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische**

en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot vijftien of vijftien en half jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelt u drie jaren naar school te zijn gegaan in Afghanistan, alsook zes of zeven jaren naar een madrassa of Koranschool (CGVS p.9). Daarnaast hebt u regelmatig contact met uw moeder die nog in Afghanistan woont (CGVS p.6-7), net zoals de meesten van uw

andere familieleden (grootvaders, ooms, tantes, CGVS p.5, 7, 12-13). Sinds maart 2023 woont u tevens bij een zekere A., een vriend van de echtgenoot van een nichtje van uw moeder. Dat nichtje van uw moeder en haar man verblijven eveneens in België (CGVS p.4). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023;
- het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022;
- het rapport "Afghanistan – Country Focus" van EUAA van december 2023;
- het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020;
- het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus "Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport "EASO Afghanistan Security Situation Update" van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een eerste aanvullende nota neer. Hierin gaat hij in op zijn levensomstandigheden in België en de algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. Hij voegt de volgende documenten bij deze aanvullende nota (zie inventaris bij verzoekers eerste aanvullende nota):

- “1. Attest van inschrijving als regelmatige leerling of student in een school d.d. 4 mei 2023
2. Loonfiches A. (studentenjob)
3. Arbeidsovereenkomst arbeiders – onbepaalde duur – deeltijds, d.d. 28 december 2023
4. Inschrijvingsbewijs cursus Nederlands schooljaar 2023-2024
5. Deelcertificaat cursus Nederlands, d.d. 24 november 2023
6. Getuigenis lesgever L., E.B., d.d. 2 februari 2024
7. Huurcontract getekend op 27 december 2023
8. Bewijs adreswijziging d.d. 27 december 2023
9. Getuigenis voogd, V.E.-D.C., d.d. 12 februari 2024”.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer waaraan hij de volgende documenten toevoegt (zie inventaris bij verzoekers tweede aanvullende nota):

- “1. Loonbrief januari 2024
2. Aansluitingsbewijs A. d.d. 20 februari 2024”.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.*

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen."

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze dienstig betwist. Waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen niet kan volstaan en dat rekening met worden gehouden met zijn leeftijd op het moment van de voorgehouden feiten, laat verzoeker geheel na te duiden welke bijkomende steunmaatregelen hem in het kader van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet volgens hem nog zouden hadden moeten worden verleend. Het loutere feit dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, betekent immers niet dat er in het licht van de in zijn hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op grond van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet geen/onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van de voorgehouden feiten, van zijn aankomst in België, van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker had reeds de jaren des onderscheids bereikt en kan bijgevolg niet als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn om louter omwille van zijn jeugdige leeftijd zijn vluchtrelaas op een coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde wijze uiteen te zetten, weze het in zijn eigen bewoordingen en op zijn eigen tempo en in het bijzijn van een gespecialiseerde *protection officer*, zijn voogd en zijn advocaat. Evenmin maakte verzoeker opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over waarin hij melding maakt van een gebrek aan steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij door de taliban werd geviséerd omwille van het werk van zijn vader voor de voormalige Afghaanse overheid (nationale politie, antidrugsdepartement en nationale leger). Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) uit de beschikbare informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) blijkt dat personen die tot de *Afghan National Security Forces* (hierna: ANSF) behoorden sedert de machtsovername door de taliban in Afghanistan met vergeldingsacties te maken kunnen krijgen:

“Vooreerst blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance **Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader verschillende jaren voor de Afghaanse overheid werkte en één week na de val van de regering (in augustus 2021) werd meegenomen en gedood door de taliban (CGVS p.3, 7-8).”;

(ii) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers vader met de taliban zou hebben gekend omwille van zijn werk voor het voormalige Afghaanse regime:

“Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over je vaders problemen met de taliban. Zo stelde je onder meer dat iemand van jouw dorp, genaamd H., net zoals jouw vader in het leger diende en dat hij overleed tijdens zijn werk. Je vader kwam mee met het lichaam van deze persoon naar het dorp, en keerde na de begrafenis terug naar zijn werk. Omdat je vader destijds zijn uniform droeg, werd hij herkend en kwam iedereen te weten dat hij voor de overheid werkte (CGVS p.11, 16-17). Het is echter niet aannemelijk dat je vader, die reeds jaren voor de overheid werkte en wiens job al die tijd een geheim was, zelfs voor jou (CGVS p.10-11), plots in uniform naar jullie dorp zou komen om een overleden collega terug te brengen en te begraven. De verklaring dat de overheid hem destijds misschien heeft bevolen om zijn uniform te dragen (CGVS p.16) kan hierbij allesbehalve overtuigen. De bittere strijd tussen de taliban en de overheid was

immers al decennia aan de gang, en dat de overheid van haar medewerkers zou eisen om zich voor een begrafenis in uniform naar talibangebied te begeven, hetgeen hen enorm kwetsbaar maakt en ernstige risico's inhoudt, is quasi te gek voor woorden. Daarbij was je kennis over de dorpsgenoot wiens lichaam teruggebracht werd door je vader enigszins beperkt. Zo kon je wel situeren waar hij woonde maar stelde je geen verdere informatie over hem te hebben. Je weet niet wat hij juist deed bij het leger, waar hij doodgeschoten werd door de taliban, en of er nog andere doden vielen bij die schietpartij (CGVS p.15-16). Zelfs of hij een gezin en kinderen had is je volledig onbekend (CGVS p.23). Ook is het merkwaardig dat je zelf niet wist dat je vader naar het dorp kwam om deze persoon te begraven. Je vernam dit naar eigen zeggen immers pas twee dagen later toen je naar de madrassa ging en de Qari je er daar over aansprak (CGVS p.17). Dat de begrafenis van H. en het feit dat je vader hierbij aanwezig was volledig aan je voorbij gingen terwijl je zelf wel aanwezig was in het dorp, is minstens bedenkelijk.

Daarnaast kunnen ook een aantal opmerkingen gemaakt worden over hoe de taliban je vader vervolgens zou benaderd hebben, alsook hoe je vader hierop reageerde. Je verklaarde hierover immers dat de Qari van de madrassa tegen jou zei dat je vader voor de Amerikanen werkte, dat hij hiermee moest stoppen en samen met de taliban moest werken. Hij vroeg je om die boodschap aan je vader te geven, waarna je dit meteen aan je moeder vertelde en zij diezelfde dag naar je vader belde (CGVS p.17-18). Om welke reden de taliban wilde dat je vader met hen zou samenwerken is echter geheel onduidelijk. Meer nog, zelfs het loutere gegeven dat de taliban zou willen samenwerken met je vader, iemand die jarenlang voor verschillende departementen van de Afghaanse politie en het leger werkte en in principe volledig onbetrouwbaar was, is geheel onaannemelijk. Wat er ook van zij, dat je vader deze vraag eenvoudigweg weigerde en zei dat hij altijd de overheid zou blijven dienen is evenzeer twijfelachtig, net zoals het gegeven dat je hierna niet meer naar de madrassa mocht gaan (CGVS p.14, 18). Dat je vader en moeder dachten dat de problemen op deze manier mogelijks wel opgelost zouden raken, valt immers moeilijk te geloven. Bovendien verklaarde je dat je hierna "altijd" thuisbleef maar één week later toch "even" naar buiten ging om te spelen en toen ook meteen de Qari van je madrassa tegenkwam (CGVS p.18). Hij herhaalde de boodschap die hij je eerder in de madrassa had gegeven en schudde je door elkaar, waarna je naar huis ging en dit opnieuw aan je moeder vertelde (CGVS p.19). Je moeder zou hierna wederom naar je vader gebeld hebben, die, ook wederom, zei dat hij nooit bij de taliban zou gaan (CGVS p.19). Het hoeft eigenlijk geen betoog dat deze gang van zaken weinig overtuigend is, net zoals de verklaring dat je tien dagen later opnieuw buiten was, hier en daar wandelde, en de Qari opnieuw achter je aankwam (CGVS p.19). Gevraagd om welke reden je toen (opnieuw) naar buiten ging stelde je op bevreedende wijze: "Ik was nog een kind, ..., ik heb deze dingen nooit opgemerkt. Wij speelden altijd thuis en dan opeens gingen wij onopgemerkt naar buiten." (CGVS p.19). Nochtans mocht je niet naar buiten van je moeder, en de uitleg dat je "onbewust" naar buiten zou zijn gegaan kan niet worden gevolgd. Daarenboven kan hierbij gewezen worden op het feit dat je destijds reeds zo'n vijftien of zelfs vijftien en half jaar oud zou geweest zijn. Deze zaken speelden zich volgens jou immers af kort voor je vertrek, hetgeen je enerzijds in november 2020 (CGVS p.5) en anderzijds zo'n zes maanden voor de machtsvername (CGVS p.21) situeerde. Dat je op dergelijke leeftijd nog "onbewust" naar buiten zou gaan, is ronduit onaannemelijk. Daarbij kwam jij reeds na de begrafenis van H. te weten dat je vader voor de overheid werkte (CGVS p.11), en had de Qari van de madrassa je reeds twee maal duidelijk laten verstaan dat de taliban wilde dat je vader zijn werk zou stopzetten, waarbij hij je de laatste keer zelfs door elkaar schudde (CGVS p.14-15, 18-19). Je was je met andere woorden wel degelijk bewust van de situatie en omstandigheden, en bevestigde ook later tijdens het onderhoud overigens expliciet dat je destijds "groot genoeg was" en "wist dat er iets aan de hand was" (CGVS p.22), waardoor deze gang van zaken verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van je relaas.

Voorts lijkt het wel bijzonder toeval dat je destijds opnieuw dezelfde Qari van de madrassa tegenkwam, die je opnieuw aansprak over het werk van je vader, met als enige verschil dat hij deze keer ook zei dat jij met de taliban zou moeten werken indien je vader dit zou blijven weigeren (CGVS p.19-20). Ook zou hij je destijds geslagen hebben en dit terwijl je nog heel kinds en klein was, waarna je door de schrik koorts kreeg (CGVS p.20). Nog frappanter is echter je bewering dat je moeder je vader hierna niet eens meer inlichtte over je derde confrontatie met de Qari, "omdat ze wist dat je vader niets zou doen" (CGVS p.20). Immers, hoewel het begrijpelijk is dat je vader zijn werk voor de overheid niet meteen wilde stopzetten en zeker niet met de taliban wilde gaan samenwerken, hoeven deze twee zaken niet uit te sluiten dat je vader andere maatregelen kon nemen om dit probleem op te lossen of je veiligheid te garanderen. Dat je moeder eenvoudigweg besloot om hem niet meer in te lichten over de evolutie van de zaak, houdt dan ook geen enkele steek. Hetzelfde geldt voor het geven dat je moeder ook je oom pas een paar dagen later inlichtte over je problemen met de taliban. De uitleg dat je koorts had en ziek was biedt hierbij geen soelaas. De Qari had er immers net mee gedreigd dat de taliban je zou meenemen om voor hen te werken indien je vader dit zou blijven weigeren (CGVS p.20), waardoor niet ingezien kan worden om welke reden je moeder nog enkele dagen zou wachten met het zoeken van (andere) hulp. Bovendien verklaarde je dat je moeder enkel je (maternale) oom die in de Verenigde Staten leeft inlichtte, hetgeen evenmin aannemelijk is daar ze nog een andere broer heeft die net zoals jullie in het dorp Amla woonde (CGVS p.21). Wanneer je hiermee geconfronteerd werd stelde je plots dat het mogelijk is dat je moeder hem eveneens informeerde maar dat je hiervan niet op de hoogte bent (CGVS p.21), wat echter evenmin kan overtuigen, net zoals de verklaring dat je niet weet of je moeder bijvoorbeeld ook je grootouders inlichtte. Zelfs of je moeder je eigen vader verwittigde van (en voor) je

vertrek, weet je vreemd genoeg niet (CGVS p.23). Het is echter bijzonder onwaarschijnlijk dat jouw moeder de beslissing om je uit de regio te laten vertrekken zonder ook maar enig overleg met of medeweten van je vader zou genomen hebben, en dat jij hiervan ook niet op de hoogte zou geweest zijn.

Bijkomstig kan nog opgemerkt worden dat het niet geloofwaardig is dat je nooit met je moeder over het werk van je vader zou gesproken hebben nadat de Qari je vertelde dat je vader voor de Amerikanen of de overheid werkte. De uitleg dat je toen groot genoeg was om zelf die dingen te bepalen en dat je wist dat er iets aan de hand was toen je moeder je zei om niet meer naar de madrassa te gaan (CGVS p.22) kan hierbij niet overtuigen. Je wist immers tot dat ogenblik helemaal niets over de job(s) van je vader en werd altijd gezegd dat hij ergens in een fabriek in Kabul werkte (CGVS p.11,12). Dat je je moeder na de beschuldigingen van de Qari dan ook niet eens vroeg of dit wel klopte is een zoveelste vaststelling die je asielrelaas verder ondermijnt. Daarbij is het enigszins merkwaardig dat je je dorp probleemloos kon verlaten terwijl je voordien drie maal meteen de Qari tegenkwam wanneer je slechts enkele passen buiten je huis had gezet en de taliban jou intussen naar eigen zeggen viseerde in plaats van je vader (zie supra). Zelfs je grootvader kon afscheid van je komen nemen bij de verharde weg waar ook de Qari je eerder aansprak (CGVS p.18, 19, 24), hetgeen allemaal bijzonder weinig plausibel is. Ook wanneer je gevraagd werd naar de situatie voor je familie in Afghanistan na je vertrek verbaasde je antwoord. Zo zei je immers dat er geen problemen waren, dat het heel normaal is voor vrouwen om altijd thuis te blijven en dat "de rest van de kinderen" nooit naar buiten ging (CGVS p.25). Je familie had blijkbaar geen problemen meer met de taliban noch met de Qari van de madrassa na je vertrek, en er was, zover jij weet, zelfs geen sprake van enig contact (CGVS p.25-26). Dat de taliban eerst je vader en vervolgens ook jou zouden viseren, om hier na jouw vertrek eenvoudigweg mee te stoppen, is niet aannemelijk. Je vader zette zijn werk immers gewoon voort na jouw vertrek (CGVS p.25), waardoor hij in feite nog steeds niet deed wat de taliban had gevraagd. Nog frappanter is echter de verklaring dat je vader na de machtsovername door de taliban, die slechts enkele maanden later plaatsvond, gewoon thuiskwam en zelfs ging bidden in de moskee van het dorp, waarna hij vervolgens werd opgepakt door de taliban (CGVS p.8). Indien de taliban immers werkelijk op de hoogte was van het werk van je vader, hem meermaals (via jou, in het dorp) had gevraagd om hiermee te stoppen en samen met hen te werken, is het allesbehalve logisch dat je vader na de val van de regering gewoon weer naar huis zou gekeerd zijn. Gevraagd of er nog andere mensen in jouw dorp werden opgepakt behalve je vader, stelde je bovendien dat dit niet het geval was omdat "die mensen op tijd waren weggelopen", maar je vader daarentegen dacht dat er niets zou gebeuren en "dat alles normaal was" (CGVS p.8). Het hoeft eveneens geen betoog dat deze verklaringen volkomen ongeloofwaardig en zelfs weinig ernstig te noemen zijn.

Daarbovenop is het evenmin aannemelijk dat je moeder na de ontvoering van je vader twee keer naar het districtshuis zou gegaan zijn om informatie over hem te vragen. Je vader had immers problemen met de taliban, werd na de machtsovername ontvoerd door de taliban, en het districtshuis was destijds eveneens in handen van diezelfde taliban (CGVS p.26). Wat je moeder bezielde om toch naar daar te trekken is dan ook een raadsel, en daarbij riskeerde ze zichzelf en haar familie hierdoor alleen maar meer problemen op de hals te halen. Dat je moeder als vrouw alleen naar het districtshuis trok, en dit onder algemene talibanheerschappij waar de bewegingsvrijheid van vrouwen sowieso enorm beperkt is, terwijl ze hiervoor evenzeer beroep had kunnen doen op je grootvader of maternale oom (CGVS p.26), doet alleen maar verder afbreuk aan je asielmotieven. De bewering dat je moeder, nadat ze de eerste maal werd buiten gegooid, nog een tweede maal terugkeerde en werd vernederd en geslagen, maakt dit alles nog ongeloofwaardiger. [...]

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat je bij het indienen van jouw verzoek om internationale bescherming niet vermeldde dat je vader werd meegenomen door de taliban (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling d.d.28.03.2022 p.3, 4). Nochtans verklaarde je dat je reeds toen je in Turkije was van je moeder te horen kreeg dat je vader ontvoerd werd (CGVS p.25). Geconfronteerd met deze bevinding stelde je "dat ze jou daar niet veel gevraagd hebben", "je alleen vroegen over je problemen", en dat jij vertelde dat je vader werkte en jullie wegens zijn werk problemen hebben gehad. Ook duurde dit interview volgens jou slechts zo'n vijftien minuten (CGVS p.26). Gelet op deze verklaringen kan echter niet worden ingezien om welke reden je de ontvoering van je vader destijds niet zou hebben kunnen vermelden. Ook al vond deze pas na je vertrek plaats betreft dit immers één van de meest cruciale elementen doorheen je beweerde problemen met de taliban, hetgeen alweer veelzeggend is over de geloofwaardigheid van je relaas.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over zowel de vervolging als de huidige situatie en de verblijfplaats van jouw vader, toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jou bevindt niet aan.";

(iii) verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij als familielid van een persoon die tot de ANSF behoorde, zal worden geviséerd door de taliban ingeval van terugkeer naar Afghanistan:

"Wat jouw eigen situatie betreft, kan nog worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te

maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.”;

(iv) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van je verzoek kunnen de beoordeling omtrent je nood aan internationale bescherming niet wijzigen. Dit betreffen immers allen stukken gerelateerd aan het (voormalige) werk van je vader die echter de beweerde problemen met de taliban niet kunnen aantonen. Bovendien gaat het eveneens om kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, en staat de familieband tussen jou en de persoon afgebeeld en vermeld op deze documenten geenszins vast.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker wijst op zijn jeugdige leeftijd, los van het bestaan van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet (zie dienaangaande *supra*, punt 6.), dient vastgesteld dat verzoeker ten tijde van de voorgehouden vervolgingsfeiten reeds 15 jaar oud was. Hij kan bijgevolg niet als dermate jong worden beschouwd dat hij zich op dat moment geen rekenschap kon geven van de omstandigheden waarin hij stelt zich te hebben bevonden, zoals ook terecht in de bestreden beslissing wordt opgemerkt. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing wordt besloten om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, impliceert geenszins dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd.

Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en artikelen inzake de situatie van personen die tot de ANSF behoorden (verzoekschrift, p. 6-8 en verzoekers eerste aanvullende nota, p. 3-5), dient vastgesteld dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Er wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat personen die tot de ANSF behoorden, niet door de taliban kunnen worden gevisieerd, integendeel. Dit betekent evenwel niet dat geen onderzoek dient te worden gevoerd naar de concrete elementen die verzoeker aanbrengt met betrekking tot de problemen die hij en zijn vader zouden hebben ondervonden met de taliban naar aanleiding van het voorgehouden werk van zijn vader voor de ANSF. Er dient op te worden gewezen dat uit de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten. Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, onder verwijzing naar diverse bronnen, kan hierover niet anders doen besluiten. Het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

In de voormelde motieven uit de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker er niet in slaagt concreet aannemelijk te maken dat hij omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor het voormalige Afghaanse regime persoonlijk zal worden gevisieerd. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in hierop een ander licht te werpen.

Waar verzoeker betoogt dat zijn vader geen keuze had dan in zijn uniform het lijk van H. terug te brengen naar het dorp omdat dit een bevel van superieuren betrof en H. werd begraven met een vlag over zijn lichaam als eerbetoon, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk worden beschouwd als dienstig teneinde de voormelde motieven dienaangaande in

de bestreden beslissing te weerleggen. Dat zijn vader onopgemerkt zijn taken zou hebben trachten te vervullen, vormt bezwaarlijk een afdoende verschoning voor het onaannemelijk grote risico dat zijn vader (en/of zijn oversten) nam(en) door in uniform met het lijk van een soldaat naar het dorp te komen, terwijl zijn vader voorheen zelfs verzoeker niet eens had ingelicht over zijn daadwerkelijke tewerkstelling. De Raad acht het overigens geheel onaannemelijk dat verzoekers vader nooit eerder iets zou hebben verteld over zijn werkzaamheden voor het voormalige Afghaanse regime aan zijn oudste zoon, verzoeker. In de context van de patriarchale Afghaanse samenleving en van het conflict dat jarenlang plaatsvond tussen de taliban enerzijds en de ANSF anderzijds, is het geheel ongeloofwaardig dat de vader verzoeker geheel in het ongewisse zou laten hierover, al was het maar omwille van het veiligheidsrisico dat zijn werk niet enkel voor hem maar ook voor zijn familieleden inhield. De ongeloofwaardigheid van verzoekers bewering, dat hij aanvankelijk niet op de hoogte zou zijn geweest van het werk van zijn vader voor de ANSF, wordt verder bevestigd waar in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld als volgt:

“Bijkomstig kan nog opgemerkt worden dat het niet geloofwaardig is dat je nooit met je moeder over het werk van je vader zou gesproken hebben nadat de Qari je vertelde dat je vader voor de Amerikanen of de overheid werkte. De uitleg dat je toen groot genoeg was om zelf die dingen te bepalen en dat je wist dat er iets aan de hand was toen je moeder je zei om niet meer naar de madrassa te gaan (CGVS p.22) kan hierbij niet overtuigen. Je wist immers tot dat ogenblik helemaal niets over de job(s) van je vader en werd altijd gezegd dat hij ergens in een fabriek in Kabul werkte (CGVS p.11,12). Dat je je moeder na de beschuldigingen van de Qari dan ook niet eens vroeg of dit wel klopte is een zoveelste vaststelling die je asielrelaas verder ondermijnt.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift betoogt als volgt:

“De verzoeker stelde zich uiteraard vragen over het werk van zijn vader, zeker nadat hij werd aangesproken door de qari en daarna meteen zijn vader opgebeld werd. In Afghanistan is het kinderen echter niet toegestaan om ouderen veel vragen te stellen. Verzoekers moeder bleef volharden dat zijn vader in een plastic fabriek werkte, in een poging om de verzoeker verdere problemen te besparen.”,

maakt hij geheel abstractie van voormelde context van de patriarchale Afghaanse samenleving en van het conflict dat jarenlang plaatsvond tussen de taliban enerzijds en de ANSF anderzijds. Verzoeker was bovendien de oudste zoon. Dat hij, zelfs nadat hij van het werk van zijn vader voor de ANSF op de hoogte kwam na de begrafenis van H. en zijn gesprek met de Qari, geen vragen zou stellen aan zijn moeder, al was het maar om zijn eigen veiligheidssituatie op een correcte manier te kunnen inschatten, is dan ook geheel ongeloofwaardig.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij geen kennis kon opdoen over H., een collega van zijn vader. Temeer daar hij over H. zelfs niet eens kon zeggen of deze al dan niet een gezin en kinderen had, wat in de context van de rurale, Pashtoense samenleving in Nangarhar eveneens geheel onaannemelijk is.

Waar verzoeker verder betoogt als volgt: *“De verzoeker wenst erop te wijzen dat de taliban zelden eerlijk aangaven wat ze wilden. Het zou eerder vreemd zijn indien ze de verzoeker expliciet zouden vragen om zijn vader over te dragen zodat ze hem kunnen vermoorden. Daarom maakten ze hem wijs dat ze zijn vader wilden rekruteren.”*, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder vermeldde dat de taliban hem iets trachtten wijs te maken opdat zij zijn vader zouden kunnen vermoorden. Verzoeker verklaarde eerder steeds slechts dat de Qari hem zei aan zijn vader over te maken dat hij moest stoppen met zijn werk voor de ANSF en zich bij hen moest aansluiten, hetgeen – zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt – geheel onaannemelijk is aangezien het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoekers vader als een betrouwbare rekrut zouden beschouwen. Dat verzoeker zich verveelde en buiten wou gaan spelen, ondanks de waarschuwing van zijn vader om binnen te blijven, is in de door verzoeker geschetste context van concrete bedreigingen vanwege de taliban eveneens onaannemelijk. Verzoeker was op dat moment reeds 15 jaar oud en de oudste zoon, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij toen te jong was om het gevaar dat buitengaan mogelijks inhield, te beseffen. Inzake verzoekers bemerking in zijn verzoekschrift dat *“De verzoeker, een jonge tiener, stond onvoldoende stil bij het gevaar en plaatste zijn eigen verveling en plezier boven zijn veiligheid. Is zulk gedrag niet net heel typisch voor pubers?”*, dient erop gewezen dat de situatie van een 15-jarige puber in Afghanistan niet vergelijkbaar is met deze van een 15-jarige puber in België. Gelet op het jarenlange conflict in Afghanistan kan van verzoeker wel degelijk een meer vergaande voorzichtigheid worden verwacht dan van een gemiddelde 15-jarige in België. Verzoekers bewering, dat hij niet wist wat zijn vader deed, is niet geloofwaardig (zie *supra*). In zoverre aan deze bewering enig geloof kan worden gehecht, wordt er in de bestreden beslissing bovendien terecht op gewezen dat verzoeker reeds op de hoogte kwam van het werk van zijn vader na de begrafenis van H., zodat zijn onvoorzichtig gedrag nadien niet kan worden verschoond door een gebrekkige kennis over het werk van zijn vader.

Dat verzoekers huis langs een grote weg lag, waar de Qari ook regelmatig passeerde, zoals verzoeker *post factum* in zijn verzoekschrift duidt, vormt overigens een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. In deze context komt het immers des te onvoorzichtig voor om, ondanks de waarschuwing van zijn vader om binnen te blijven, toch naar buiten te gaan, louter om met vrienden te kunnen spelen. De nationalistische ingesteldheid van verzoekers vader, zoals wordt benadrukt in het verzoekschrift, vormt voorts geen afdoende verklaring voor het nalaten van verzoekers moeder om zijn vader in te lichten over de derde confrontatie met de taliban. Zelfs indien verzoekers vader volgens haar niets zou doen, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij beter in staat zou zijn om voorzorgs- en/of veiligheidsmaatregelen te nemen dan haar echtgenoot, die actief was bij de ANSF. Temeer daar zij bovendien niet meteen actie ondernam, doch enkele dagen wachtte. In het verzoekschrift wordt dit toegeschreven aan haar onwetendheid over wat zij diende te doen, doch nergens wordt verduidelijkt op welke wijze verzoekers moeder opeens wél zou zijn te weten gekomen dat zij haar broer kon contacteren in de Verenigde Staten en/of waarom zij dit niet eerder kon weten. Hoe dan ook, in de door verzoeker geschetste context is het allerminst aannemelijk dat zijn moeder zijn vader zelfs niet inlichtte over verzoekers derde confrontatie met de Qari. Verzoekers moeder had bovendien ook een broer die nog in hetzelfde dorp woonde en verzoeker bijgevolg dus veel sneller zou kunnen helpen dan haar broer in de Verenigde Staten, al was het maar omwille van het grote verschil in fysieke afstand. Desalniettemin maakt verzoeker nergens melding van de hulp van de andere broer van zijn moeder.

De bewering in onderhavig verzoekschrift dat *“Hij kan overigens alleen maar veronderstellen dat de taliban in de periode van verzoekers vertrek andere prioriteiten hadden en bezig waren met de machtsvername, en hun energie en manschappen dus niet konden inzetten voor een moeder en haar jongere kinderen.”* ondermijnt eens te meer de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vluchtrelaas. Het is niet aannemelijk dat verzoeker aanvankelijk driemaal door de Qari werd aangesproken telkens wanneer hij buitenkwam, maar dat hij probleemloos zijn dorp kon verlaten en hierbij zelfs afscheid kon nemen van zijn grootvader. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekers familie na zijn vertrek niet meer door de taliban werd gevisieerd. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat het niet kan verbazen dat zijn vader geloof hechtte aan de door de taliban afgekondigde amnestie voor personen die tot de ANSF behoorden, valt niet te rijmen met zijn eerdere verklaring dat er geen andere mensen in het dorp waren opgepakt omdat zij op tijd waren weggevloden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker duidt nergens waarom zijn vader desalniettemin toch geloof zou hechten aan de door de taliban, een groepering die voorheen gedurende jaren een verbitterde strijd uitvocht met de ANSF, afgekondigde amnestie, terwijl andere dorpelingen het reeds op een lopen zouden hebben gezet.

Waar verzoeker verwijst naar *“menig andere negatieve beslissing”*, dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Verzoekers stelling, dat zijn moeder tot het uiterste wou gaan om nieuws over haar echtgenoot te bekomen en dat niemand anders haar wilde begeleiden, reden waarom zij alleen naar het districtshuis trok, volstaat geenszins als verklaring voor het onaannemelijk grote risico dat verzoekers moeder hiermee nam voor zowel haar eigen veiligheid als die van haar kinderen. De taliban hadden immers reeds haar echtgenoot en oudste zoon bedreigd en hadden intussen de macht overgenomen in Afghanistan. In deze context is het geheel onaannemelijk dat verzoekers moeder als alleenstaande vrouw tweemaal alleen naar het districtshuis zou gaan om nieuws te zoeken over haar echtgenoot, die door de taliban werd meegenomen.

Verder betoogt verzoeker als volgt over het invullen van de fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’:

“De verwerende partij gaat, geheel voorbij aan de bijzondere context waarin dit allereerste interview plaatsvindt. De verzoeker kwam nét aan, na een lange en gevaarlijke reis vanuit Afghanistan naar België. Op dat moment werd hij beïnvloed door landgenoten die hij onderweg leerde kennen en die hem vertelden wat hij wel of niet moest zeggen. Er werd hem door de smokkelaars en andere Afghanen gezegd dat hij X, Y of Z moest verklaren indien hij kans zou willen maken op een positieve beslissing. Op dat cruciale moment, overdonderd door alles wat landgenoten hem vertelden, nét aangekomen in België na een lange en gevaarlijke reis, had de verzoeker nog geen enkele informatie gekregen over de asielprocedure in België, noch over het interview dat hij zou afleggen. Later kreeg hij een vertrouwenspersoon, zijn voogd, toegewezen en koos hij een advocaat. Hij kreeg meer informatie over de procedure en begreep wat er van hem verwacht werd. Daar komt nog bij dat de verzoeker geen kopie mee kreeg van dit interview, waardoor het erg moeilijk is om achteraf zijn verklaringen te na te lezen en eventueel te corrigeren.

Het is onjuist, onzorgvuldig en onprofessioneel van de verwerende partij om met deze elementen geen rekening te houden en, in tegendeel, meer belang te hechten aan dit korte “interview” dan aan zijn coherente verklaringen gedaan op de DVZ en op het CGVS, te meer daar de aanstelling van een voogd door de verwerende partij als één van de “bijzondere procedurele maatregelen” wordt aangemerkt.

Verzoekers verklaringen bij het invullen van de “fiche NBMV”, die overigens overeenkomen met zijn latere verklaringen maar onvolledig zijn, mogen de beoordeling van zijn verder coherente en uitgebreide verklaringen niet beïnvloeden. De verwerende partij schond haar zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te

houden met de bijzondere context waarin dit interview plaatsvond, noch met het gegeven dat de verzoeker nog geen voogd had op dat moment.”

Vooreerst dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de asielinstanties ertoe verplicht om voor verzoeker een voogd, een vertrouwenspersoon en/of een advocaat te voorzien op het moment van het invullen van de fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’. Voorts laat hij na concreet te duiden welk advies hij van smokkelaars en/of andere Afghanen zou hebben gekregen dat hem ervan weerhield om op dat moment reeds te vermelden dat zijn vader door de taliban werd meegenomen na de machtsovername. Aangezien het gaat om een belangrijk kernelement van zijn relaas, kan het niet-vermelden hiervan niet worden verschoond door zijn jeugdige leeftijd en/of het gevaarlijk karakter van zijn reisweg. Verzoeker kan niet als dermate jong worden beschouwd dat hij het belang van dit kernelement niet zou hebben kunnen inschatten. Te dezen dient er bovendien op gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat het niet aannemelijk is dat verzoekers moeder pas een half jaar na de ontvoering van haar echtgenoot bij haar vader ging wonen, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het voorgaande, dient besloten dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij of andere familieleden door de taliban worden geviséerd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader in dienst van de voormalige Afghaanse overheid of veiligheidsdiensten.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspanst om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

7.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau

de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

7.3.3. *In casu* voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt:

“De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. [...]”

De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds anderhalf jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten, onder meer door zijn scholing en studenwerk in België. De verzoeker leerde in België zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Zijn vertrouwenspersonen (voogd en advocaat) zijn immers vrouwen. Indien hij met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar of blij zou geven van appreciatie van de mening van een vrouw, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn. De verzoeker merkte ook op dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren. Dit is een gewoonte die hij overnam. Oogcontact maken met een taliban, indien hij terug naar Afghanistan zou moeten keren, zou hem echter zijn leven kunnen kosten.

De verzoeker is zeer goed geïntegreerd in België. Hij verblijft niet langer in een centrum, maar in een appartement bij het gezin van een vriend van zijn familie. hij gaat naar school (St-Albertus) in Oud-Heverlee en nam de afgelopen maanden ook deel aan een zomerschool.

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 67-70) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.”

In zijn eerste aanvullende nota bevestigt hij dezelfde elementen. Bij zijn beide aanvullende nota's voegt hij bovendien een bundel stukken ter staving van zijn levensomstandigheden in België.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 21 november 2005 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in de eerste helft van 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker 15 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert maart 2022 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij naar school ging en Nederlands leert, dat hij op een respectvolle wijze omgaat met vrouwen, dat hij werkt, dat hij een appartement huurt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, hetgeen wordt gestaafd door de stukken toegevoegd aan zijn beide aanvullende nota's, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en

normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. "incidents with at least one recorded fatality"*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1.270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1.164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand'. Daarbij zouden minstens 4.602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers.

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1.618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen

in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats.

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden. ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren. Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt.

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2.194.472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274.012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1.525.577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Waar verzoeker wijst op zijn lange verblijf in Europa, dient erop gewezen dat elementen die reeds het voorwerp uitmaakten van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico kunnen vergroten dat verzoeker het slachtoffer wordt van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. HUENGES WAJER